

Arrest

nr. 285 920 van 9 maart 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. JANSEN
Loksumstraat 25
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Filipijnse nationaliteit te zijn, op 24 november 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 oktober 2022 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 januari 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 februari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. DENIES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. JANSEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster verklaart de Filipijnse nationaliteit te hebben en te zijn geboren op 12 januari 1996.

1.2. Verzoekster dient op 20 januari 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

1.3. Verzoekster wordt op 10 juni 2022 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

1.4. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 24 oktober 2022 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, C.D.C, verklaart de Filipijnse nationaliteit te bezitten. U werd geboren op 12 januari 1996 in Makayan Benguet. Uw "barangay" (administratief district) is Tawang. U bent een inheems Filipijnse van de "Kankana ey" stam. Uw ouders gingen uit elkaar toen u heel klein was. Tijdens uw kinderjaren werkte uw moeder in het buitenland en daarom verhuisde u dikwijls tussen het huis van uw grootmoeder in La Trinidad en dat van uw tantes in Banguio stad. U maakte uw middelbare school af en ging vervolgens studeren aan de universiteit. U probeerde verschillende studies maar studeerde niet af omdat u deze niet serieus nam. Daarna ging u werken als kunstschilder en soms hielp u uw tante in de verpakking van groenten. Na de terugkeer van uw moeder L. woonde u met haar in La Trinidad. Uw moeder woont nog steeds in La Trinidad bij uw grootmoeder. Met uw vader M. heeft u geen contact. U heeft een oudere broer en zus die u niet kent. Uw jongere halfzus woont bij uw moeder.

U had uw werk in de Filipijnen en ging daarnaast uit met vrienden. Uw moeder vroeg u of u niet als au pair wou gaan werken in België en dat leek u wel wat. Uw vertrek werd geregeld en u verliet de Filipijnen op 26 juni 2017 en kwam naar België. U werkte 10 maanden als au pair. Na afloop van uw contract bleef u in België wonen zonder de nodige papieren. U wou hier blijven en geld sparen voor uw familie. Uw gastfamilie probeerde nog een werkvisum voor u te bekomen maar daarvoor zou u eerst moeten terugkeren naar de Filipijnen. Omdat u vreesde niet genoeg spaargeld te hebben om dan opnieuw naar België te komen deed u dit uiteindelijk niet. U voelde zich in België, in tegenstelling tot de Filipijnen, aanvaard voor wie u bent, namelijk een biseksuele vrouw. U voelde dat u hier thuis was. U vond hier werk en bleef hier dus wonen. Een vriend vertelde u over de asielpprocedure en u besloot dan een verzoek in te dienen om internationale bescherming op 20 januari 2022.

Bij een terugkeer naar de Filipijnen vreest u dat de mensen u gaan discrimineren, slaan en emotioneel kwetsen omwille van uw seksuele oriëntatie. Daarnaast vreest u ook dat u in de Filipijnen geen goed inkomen zal hebben om in uw levensonderhoud te voorzien.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u uw paspoort geldig tot 23/07/2030 neer, uw vervallen paspoort, een kopie van uw geboorteakte, een document over uw inkomen in de Filipijnen, een kopie van een verzekeringskaart van uw moeder, uw contract als au pair, een authenticatie van de Belgische ambassade, uw verblijfskaart B voor België (geldig van 28/4/2017 tot 8/2/2018), uw verblijfstitel voor België (geldig van 6/9/2017 tot 8/3/2018) en uw vliegtuigticket naar België.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2, a, b en c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

U verklaart de Filipijnse nationaliteit te hebben en vervolging te vrezen omwille van uw seksuele oriëntatie. Uit het persoonlijk onderhoud komt immers concreet naar voren dat u vreest gediscrimineerd te worden door medeburgers en vreest u niet zichzelf te kunnen zijn. Daarnaast vreest u dat u mogelijk geslagen zal worden omwille van uw seksuele oriëntatie.

Het CGVS trekt uw biseksuele geaardheid niet in twijfel, doch benadrukt dat het loutere feit te behoren tot de LGBT-gemeenschap in de Filipijnen op zich niet voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. In het licht van de elementen waarover het Commissariaat-generaal beschikt, is het CGVS zich ervan bewust dat de situatie van homoseksuele personen niet gemakkelijk is in de Filipijnen en dat er zich problemen kunnen

voordoen. Tevens is het CGVS er zich van bewust dat er discriminatie kan zijn in verschillende sectoren zoals werk, onderwijs en gezondheidszorg, alsook dat de autoriteiten zich hier schuldig aan kunnen maken en dat er ernstige tekortkomingen zijn wat betreft adequate beschermingsmechanismen. Echter, uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat homoseksuele handelingen niet strafbaar zijn in het land, noch wordt in de geraadpleegde bronnen melding gemaakt van eventuele gerechtelijke en/of politionele vervolging van leden van de LGBT-gemeenschap omwille van hun seksuele oriëntatie en/of genderidentiteit. Het Commissariaat-generaal wijst er dan ook op dat discriminatie slechts in bijzondere omstandigheden overeenstemt met vervolging en dit wegens hun ernst en/of frequentie. Dit dient echter individueel en concreet aangetoond te worden.

Wat betreft wetten en beleid, blijkt uit informatie evenwel dat de Filipijnen een van de meest LGBT-vriendelijke landen van Zuidoost-Azië is. Zo heeft de Filipijnen verschillende internationale verdragen ter bevordering van de mensenrechten ondertekend. Op nationaal niveau bestaat er evenwel geen antidiscriminatiewetgeving, wel werden deze soms op lokaal niveau ingevoerd, zo ook in Banguio city (zie toegevoegde kaart). Daarnaast is er in de Filipijnen geen wetgeving die homoseksualiteit verbiedt. Seks tussen personen van hetzelfde geslacht (met toestemming) behoort tot de privésfeer en wordt niet gecriminaliseerd, huwen is tot op heden echter niet mogelijk (hoewel er reeds verschillende wetvoorstellen waren) en relaties tussen personen van hetzelfde geslacht worden niet erkend. Seksuele geaardheid en genderidentiteit zijn echter als verboden gronden voor pesten opgenomen in de uitvoeringsregels en verordeningen (IRR) van de wet op de bestrijding van pesten, die in 2013 door het Congres zijn goedgekeurd.

Voorts heeft de LGBT-gemeenschap zich sinds de jaren '90 meer en meer georganiseerd, hoewel een overkoepelende organisatie ontbreekt en werd de LGBT-gemeenschap meer zichtbaar, o.a. in de media. Er zijn verschillende jaarlijkse LGBT-"pride"-festivals en er is een levendige LGBT-scene, voornamelijk in Manilla, zo zijn er bars, clubs, sauna's en verschillende organisaties. Samenvattend kan er gesteld worden dat er nog veel onverdraagzaamheid maar dat er meer en meer positieve signalen op te vangen zijn.

Op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat ieder lid van de LGBT-gemeenschap in de Filipijnen het risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging. Het risico om blootgesteld te worden aan geweld en discriminatie zal veelal afhangen van de specifieke context. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

Hoewel u in het algemeen stelt dat er homofob gedrag voorkomt in de Filipijnen (CGVS, p. 18, 33) en u nageroepen werd op straat, alsook na schooltijd soms lastiggevallen werd en twee keer geslagen werd door enkelen (CGVS, p. 16, 33) merkt het CGVS op dat u onvoldoende aantoont dat u in de Filipijnen een risico op vervolging loopt zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Zo bent u een 26 jarige vrouw die heeft gestudeerd (CGVS, p. 14) en gewerkt in de Filipijnen (CGVS, p. 16). Uit uw verklaringen blijkt dat uw seksuele geaardheid u niet heeft belet gedurende verschillende jaren in de Filipijnen een beroepsleven en een sociaal leven te leiden (CGVS, p. 15, 16, 17). Het volstaat niet dat u verwijst naar de algemene situatie van homoseksuele personen in de Filipijnen, u dient uw vrees voor vervolging in concreto aan te tonen. Er dient ook opgemerkt te worden dat de vooropgestelde discriminatie door zowel de medeburgers, de overheid of familie niet zwaarwichtig genoeg is dat er kan gesproken worden van een situatie van vervolging. Waar u aanhaalt dat u na uw sporttraining tijdens uw schoolperiode werd lastiggevallen door enkele jongens op uw terugweg naar huis en ook door twee jongens geslagen werd dient te worden opgemerkt dat dit een verwerpelijke daad is maar dat dit op zichzelf niet oploopt tot vervolging. Dit gebeurde twee keer (CGVS, p. 16) en daarna nam u een alternatieve route en ondervond u geen problemen meer (CGVS, p. 16). U bracht uw moeder op de hoogte, die op haar beurt uw tante inlichtte, deze zei dat u bij haar terecht kon mocht er nog eens iets voorvallen (CGVS, p. 20). Daarnaast heeft u er nooit aan gedacht om hulp te vragen aan de politie of een klacht in te dienen (CGVS, p. 29). U heeft geen geloof in de autoriteiten en denkt niet dat ze u zouden geloven (CGVS, p. 23) omdat u heeft gehoord ze niet "open minded" zijn (CGVS, p. 23). U heeft echter nooit zelf een probleem gehad met de politie (CGVS, p. 19) en heeft nooit geprobeerd om hulp te verkrijgen van de politie (CGVS, p. 23). Deze incidenten deden zich voor tijdens uw middelbare schooltijd en daarna kende u geen andere problemen meer. Om te leiden tot een vervolging moet de beroving van de rechten en de discriminatie en pesterijen van die aard zijn dat de gevreesde problemen zodanig systematisch en overweldigend zijn dat de basisrechten van de mens worden aangetast, in casu quod non. Hoe kwalijk ook, een discriminerende bejegening op zich houdt echter geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Er kan daarbij in deze geconcludeerd worden dat mogelijke gevallen van discriminatie ten aanzien van homoseksuelen binnen de Filipijnse

context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève en dat geweld tegen de LGBT-community, hoewel aanwezig, geen a priori vaststaand gegeven is voor alle openlijke homoseksuelen.

Daarnaast verklaart u zelf nooit andere probleem ondervonden te hebben omwille van uw seksuele oriëntatie (CGVS, p. 23, 33). Zelf kende u geen problemen of ondervond u geen discriminatie. U stelt wel dat u door uw biseksualiteit steeds moet opletten wat u doet. Het is inderdaad zo dat men niet van iemand kan verwachten zijn seksuele geaardheid te verbergen. Uit uw verklaringen blijkt echter dat u dit niet moest doen. Hoewel u niet aan mensen vertelde dat u biseksueel was, blijkt uit uw verklaringen dat u een relatief normaal leven kon leiden in de Filipijnen. U had verschillende relaties met jongens en meisjes (CGVS, p. 21, 25). U verklaarde dat u met uw mannelijke partners hetzelfde kon doen als met uw vrouwelijke partners (CGVS, p. 28). Jullie gingen uit naar bars (CGVS, p. 17), restaurants (CGVS, p. 25) en u vertoonde zich in het openbaar. Op straat durfde u geen hand te geven aan uw vriendin maar in de bars, niet specifiek voor LGBT-publiek, durfde u dit wel (CGVS, p. 25). Hieruit kan worden afgeleid dat u kon deelnemen aan het gewone openbare leven in de Filipijnen. Verder verwijst u in het algemeen naar problemen die personen die "cross dressen" ondervinden (CGVS, p. 26), maar u geeft vervolgens aan zelf geen "cross dresser" te zijn (CGVS, p. 27) waardoor dit niet op u van toepassing is.

Verder zou uw familie op de hoogte zijn van uw seksuele oriëntatie. Hoewel u aangeeft dat ze conservatief en niet open minded zijn blijkt uit uw verklaringen niet dat ze u verstoten of u lastigvallen, u heeft nog geregeld contact met uw familie in de Filipijnen. U heeft hen zelf verteld over uw biseksualiteit (CGVS, p.21). Ze keuren het niet goed (CGVS, p. 21), wat betreurenswaardig is, maar verder kent u hierdoor geen problemen met uw familieleden. Uw tantes zouden wel boos geweest zijn maar voor het overige hebben ze niks gedaan (CGVS, p. 21). U heeft er geen idee van hoe ze zouden reageren mocht u een meisje mee naar huis nemen (CGVS, p. 28), aangezien u dit nog niet heeft gedaan. Het gegeven dat uw familieleden het moeilijk hebben met uw seksuele oriëntatie is betreurenswaardig maar het loutere feit dat ze boos op u zijn loopt niet op tot vervolging. U bent overigens een volwassen vrouw en niet verplicht om bij uw familie te blijven wonen. Dat u tot een inheemse bevolkingsgroep behoort zorgt ervoor dat er binnen deze gemeenschap een meer negatieve en conservatieve houding kan worden aangenomen tegen u (CGVS, p. 7) maar dit op zichzelf loopt niet op tot vervolging. Bovendien maakt u zelf geen melding van enig incident met deze gemeenschap.

Na rekening te hebben gehouden met alle elementen van uw profiel, en met de documenten die u hebt ingediend, mag het risico dat u wordt vervolgd in geval van terugkeer naar uw land van herkomst, redelijkerwijs worden verworpen. Aangezien de aangehaalde daden van vervolging niet voldoende zwaarwichtig worden geacht, en voor zover uit uw verklaringen geenszins andere elementen blijken die een persoonlijke vrees kunnen bewijzen, meent het CGVS, dat u niet bewijst dat u wegens uw seksuele oriëntatie persoonlijk zou worden blootgesteld aan vervolging of aan discriminerende maatregelen van een zodanige omvang of ernst dat ze vervolging in de zin van het Verdrag van Genève zouden vormen.

Het CGVS merkt daarnaast op dat de andere door u aangehaalde redenen voor uw vertrek en reden voor uw verzoek om internationale bescherming aangehaald op de Dienst Vreemdelingenzaken, met name uw verklaring dat u in België wil blijven en geld wilde verdienen en dan terugkeren (CGVS p. 6, 18, 19; vragenlijst vraag 5), louter van socio-economische aard zijn en als dusdanig niet ressorteren onder het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag, dat voorziet in internationale bescherming voor personen die hun land van herkomst zijn ontvlucht wegens een gegronde vrees voor vervolging omwille van hun ras, religie, nationaliteit, politieke overtuiging of hun behoren tot een bepaalde sociale groep.

Verder ondermijnt uw gedrag bij aankomst in België eveneens de geloofwaardigheid en ernst van uw vrees voor vervolging. Zo kwam u op 26 juni 2017 legaal naar België om er als au pair te werken. Toen uw contract afliep en uw verblijf teneinde liep besloot u toch in België te blijven. U deed zelf geen enkele moeite om uw verblijf in België te legaliseren na 8 maart 2018. Uw gastfamilie zou nog geprobeerd hebben om een werkvisum voor u te regelen maar omdat u vreesde niet over genoeg spaargeld te beschikken om vervolgens opnieuw naar België te kunnen komen zag u hiervan af (CGVS, p.6). U deed verder geen enkele moeite om een legaal verblijf in België te verkrijgen (CGVS, p. 6, 30). U dacht dat er wel eens een algemene regularisatieprocedure zou komen (CGVS, p. 30). Toen u in januari 2022 van een vriend hoorde over de asielpcedure besloot u om op 20 januari 2022 een verzoek om internationale bescherming in te dienen (CGVS, p. 30). Voor iemand die beweert zich hier in België thuis te voelen en niet naar haar thuisland te willen terugkeren omdat ze hier als biseksuele vrouw meer zichzelf kan zijn is het opmerkelijk dat u eerst jarenlang geen enkele moeite doet om uw verblijf in orde te maken. Dat u pas zo laat na aankomst in België een verzoek om internationale bescherming indient, zonder hiervoor een aannemelijke

verklaring te hebben, is een ernstige tegenindicatie voor uw nood aan internationale bescherming. U kan ook geen gegronde reden geven voor deze laattijdigheid.

Het CGVS concludeert dat er, wat u betreft, in geval van terugkeer naar uw land van oorsprong geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of geen reëel risico op ernstige schade volgens de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a, b en c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet bestaat.

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststelling niet ombuigen. Uw geldige paspoort, vervallen paspoort en kopie van uw geboorteakte tonen uw nationaliteit en identiteit aan en deze worden niet betwist door het CGVS. De verzekeringskaart van uw moeder kan hoogstens aantonen dat ze verzekerd is maar voegt verder niks toe aan uw asielmotieven. Uw contract als au pair, de authenticatie van de Belgische ambassade, uw verblijfskaart B en Belgische verblijfstitel tonen uw toenmalige tewerkstelling en eerdere legale verblijf aan in België van 28 april 2017 tot 8 maart 2018, maar houden verder geen verband met uw verzoek om internationale bescherming. Uw vliegticket toont uw reisweg aan en deze wordt evenmin betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoekster voert in een eerste en tweede middel een schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van “de motiveringsplicht, als algemeen rechtsbeginsel en meer bepaald als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en zoals aan de Commissaris-generaal opgelegd door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de Vreemdelingenwet”

Na een theoretische uiteenzetting omtrent de geschonden geachte beginselen, verschaft verzoekster concrete toelichting bij haar middelen:

“Verzoekster dient op grond van de volgende argumenten als een “vluchteling” in de zin van het genoemde Vluchtelingenverdrag beschouwd te worden.

30. Verzoekster bevindt zich buiten haar land van herkomst. Verzoekster bevindt zich sinds 2017 in België zodat ontegensprekelijk aan deze voorwaarde voldaan is.

31. Verzoekster heeft een gegronde vrees voor vervolging. Vooreerst heeft verzoekster een gerechtvaardigde vrees voor discriminatie die verzoekster als lid van de LGBT-gemeenschap ondergaat. Bovendien heeft zij ook een gegronde vrees voor slagen en verwondingen.

Omwille van gender. Uit het feitenrelaas volgt dat de vermelde discriminatie, slagen en verwondingen louter en alleen het gevolg zijn van het feit dat verzoekster behoort tot de LGBT-gemeenschap.

Verzoekster ondervindt discriminatie op de werkvloer, haar medeburgers, en zelfs haar eigen familie.

Verzoekster benadrukt eerst en vooral dat zij zich in de Filipijnen “geen mens” voelt door de voortdurende afkeuring van haar geaardheid door haar omgeving. Het is volgens iedereen naar eigen zeggen een “zonde”, iets wat niet “door God zal aanvaard worden” en wat “zo in de Bijbel staat”.

Verzoekster kan bijvoorbeeld niet openlijk uitkomen voor haar geaardheid op de werkvloer uit schrik dat ze zou worden ontslaan.

Ze kan er ook niet voor uitkomen in publiek op straat zonder enige vrees voor pesterij, uitscheldgedrag en, sterker nog, fysieke slagen en verwondingen. Zo werd verzoekster, zoals beschreven in de feiten, vaak verbaal lastiggevallen door een groep jongens op haar terugweg van de sportclub naar huis omwille van haar kledingstijl en seksuele oriëntatie. Tweemaal hebben er sommige van die groep jongens haar sterk geslagen op haar rug en gezicht en haar op de grond geduwd. Verzoekster werd voornamelijk gevisieerd wanneer ze alleen met een andere vriend of vriendin onderweg was en voelde zich enkel veilig indien ze vergezeld werd van een grotere groep vrienden. Hierdoor werd het voor haar onveilig om te blijven in de Filipijnen.

Ook haar familie heeft de seksuele geaardheid van verzoekster sterk afgekeurd, alsof ze zelf voor deze geaardheid zou gekozen hebben en een criminele daad zou begaan door deze keuze. Verzoekster heeft nooit durven vertellen dat zij ook amoureuze relaties heeft gehad met meisjes, naast jongens. Ze had enorm veel schrik voor hun reactie en vreesde dat ze daardoor zou worden verworpen uit de familie. Wat betreft de publieke pesterijen en opgelopen slagen en verwondingen, had ze dit de eerste maal wel durven vertellen aan haar tante. Hoewel haar tante haar destijds wel goed had opgevangen, had deze wel duidelijk gemaakt dat de geaardheid van verzoekster "niet goed" was en ze die daden misschien wel zelf had uitgelokt.

32. Bovendien kan verzoekster niet de bescherming inroepen van de Filipijnse overheid of van de politionele diensten die actief zouden zijn in La Trinidad, Baguio of omstreken. Verzoekster benadrukt dat zij lid is van een minderheidsgroep (nl. de LGBT-gemeenschap) waardoor zij vreest dat haar om die reden juist geen bescherming zou worden geboden. Hoewel er politionele autoriteiten bestaan in de omstreken waar verzoekster verbleef, zijn deze nog sterk vooringenomen wat betreft de LGBTgemeenschap.

Deze zouden haar omwille van deze vooringenomenheid geen enkele hulp aanbieden en haar verhaal eerder weglachen, omdat zij een biseksuele persoon en daarenboven een vrouw is.

[...]

33. Het CGVS komt tot het besluit dat verzoekster niet aannemelijk zou hebben gemaakt dat ze zou worden vervolgd bij terugkeer naar de Filipijnen, zodat de vrees voor vervolging van verzoekster ongeloofwaardig is.

Los van het feit dat volgens het CGVS de algemene situatie in de Filipijnen geen aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor slagen en verwondingen en discriminatie, kan de redenering van het CGVS voor wat betreft de individuele situatie van verzoekster hoegenaamd niet worden bijgetreden.

34. Zoals hierboven uiteengezet onder punt (b) heeft verzoekster meermaals geweld en discriminatoire uitingen gekend van omstaanders op openbare plaatsen.

35. Daarnaast doet het feit dat verzoekster een poging heeft gedaan tot hogere studies alsook in de Filipijnen kon werken, niets af aan het feit dat verzoekster telkens zij zich in het publiek begeeft schrik heeft om te worden aangevallen omwille van haar seksuele oriëntatie.

36. Voorts werpt het CGVS op dat verzoekster nooit gedacht zou hebben om hulp te vragen aan de politie of om een klacht in te dienen. Dat klopt niet. Verzoekster heeft er wel degelijk aan gedacht om de slagen aan te melden bij de politie. Uiteindelijk heeft zij dit niet gedaan uit schrik dat men haar verhaal niet serieus zou nemen, omdat de autoriteiten zoals gezegd eerder conservatief zijn ingesteld. Ze zouden, in tegenstelling tot wat het CGVS beweert, geen oor hebben naar haar verhaal. Daardoor zouden haar gevoel van "anders" zijn en haar emotionele onderdrukking alleen nog maar versterkt worden, wat allerm minst de bedoeling kan zijn. Het feit dat verzoekster nooit problemen met de overheid noch met de politie heeft gehad, doet daar allerm minst aan af en berust zelfs op een verkeerde premisse.

Sinds wanneer moet men vooreerst "problemen met de politie" hebben gehad voor het bestaan van een gegronde vrees om een klacht in te dienen? Het feit dat een persoon schrik heeft om een klacht in te dienen kan evengoed volgen uit andere beweegredenen, zoals deze hierboven werden uiteengezet in geval van verzoekster.

37. Ten slotte beweert het CGVS dat de geloofwaardigheid en ernst voor de vrees voor vervolging van verzoekster wordt ondermijnd door het gedrag van verzoekster bij aankomst in België. Verzoekster mag dan wel naar België gekomen zijn om er als au pair te werken, dat belet niet dat ze via deze weg een manier heeft proberen vinden om weg te vluchten uit haar thuisland. Het feit dat zij hier na haar contract als au pair wilde blijven en niet wilde terugkeren is duidelijk een teken dat zij bereid was en steeds is om alles op te geven in haar thuisland. Aanvankelijk heeft de gastfamilie verzoekster proberen helpen om een werkvisum te verkrijgen, maar daarvoor moest verzoekster noodzakelijk eerst terugkeren naar de Filipijnen om nadien terug naar België te komen. Verzoekster vreesde terecht dat zij niet genoeg middelen zou hebben om een vlucht van de Filipijnen naar België te bekostigen en besloot dan ook terecht om in België te blijven. Dat verzoekster er nadien even over heeft gedaan om haar verblijf in België te legaliseren heeft ook te maken met het feit dat ze erin geloofde dat ze via haar gastfamilie een werkvisum zou kunnen verkrijgen. Wanneer deze procedure uiteindelijk niet zou slagen, heeft verzoekster nadien nagelaten om haar verblijf te regulariseren omwille van de uitbraak van de COVIDpandemie die minstens een tweetal jaren sterk heeft gewoed. Verzoekster was door verminderd sociaal contact een tijdlang niet op de hoogte van de te doorlopen procedures of waar ze zich precies moest aanmelden voor asielaanvraag. Dit neemt niet weg dat ze gedurende deze tijd geen enkele intentie had om terug te keren naar de Filipijnen, juist omwille van de hierboven reeds vermelde redenen.

38. Uit het voorgaande blijkt dat de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, gelet op de onjuiste voorstellingen van de verklaringen gedaan door verzoekster en andere elementen van het administratief dossier, niet berusten op een correcte feitenvinding, een zorgvuldige voorbereiding en een evenwichtige belangenafweging, zodat de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel schendt.

Verzoekster is dan ook van mening dat de door het Commissariaat-generaal aangevoerde motieven de bestreden beslissing niet kunnen dragen en dat daardoor de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur werd geschonden.

39. In het licht van de feiten lijkt het geen twijfel dat verzoekster niet meer durft terugkeren naar de Filipijnen uit gegronde vrees voor discriminerende maatregelen van zodanige omvang dat ze vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag zouden vormen.

De voorwaarden van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag voor de toekenning van de vluchtelingenstatus zijn aldus vervuld, zodat deze status redelijkerwijze niet kan worden geweigerd. De motivering van de bestreden beslissing kan bijgevolg niet worden aangehaald als deugdelijke motivering om verzoekster de vluchtelingenstatus te ontfangen.

40. Besluit: De bestreden beslissing schendt daarom de in het middel vermelde bepalingen. Het eerste middel is gegrond.

[...]

41. Zoals uit wat volgt zal blijken, is het CGVS in gebreke gebleven aan zijn materiële en formele motiveringsplicht te voldoen en kan op basis van de door het CGVS ingeroepen argumenten verzoekster de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet niet worden ontfangen.

42. Er zijn immers voldoende elementen op basis waarvan in hoofde van verzoekster kan worden besloten tot het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

[...]

(c) Verzoekster voldoet aan de criteria om beroep te kunnen doen op de subsidiaire bescherming

28. Verzoekster wijst erop dat zij (door haar specifieke situatie en door omstandigheden die haar eigen zijn) bij een terugkeer naar de Filipijnen een risico loopt op vernederende behandeling.

29. Om onverklaarbare redenen komt het Commissariaat-generaal tot de conclusie dat er voor verzoekster geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van vernederende behandeling door de overheid of in de omgeving waarin verzoekster woonde. Dit strookt in geen geval met de feitelijke gegevens van het asielrelaas van verzoekster, waar het Commissariaat-generaal zelf op steunt.

30. Verzoekster werd immers zoals hierboven uiteengezet meerdere malen geslagen door jongens waardoor het voor haar geenszins meer veilig is om alleen of vergezeld van een vriend/vriendin in het publiek te lopen, laat staan naar huis terug te wandelen.

31. Hieruit blijkt onmiskenbaar dat verzoekster wel kan aantonen dat er in haar hoofde sprake is van een specifieke situatie en bijzondere omstandigheden die een verhoogde gegronde vrees voor ernstige schade aantonen, waardoor zij dus kennelijk wel in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

32. Verzoekster kan dan ook niet instemmen met de beslissing van het Commissariaat-generaal tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekster.

(d) De beslissing van het CGVS schendt de zorgvuldigheidsplicht alsook de materiële en formele motiveringsplicht

33. Na de gemotiveerde vaststelling dat verzoekster op basis van de elementen uit het dossier niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend, concludeert het CGVS dat er voor verzoekster in geval van terugkeer naar haar de Filipijnen "geen reëel risico op ernstige schade volgens de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2" van de Vreemdelingenwet bestaat, zonder deze conclusie te laten voorafgaan door enige motivering waarom het CGVS, naast de weigering van de vluchtelingenstatus, ook de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekster weigert. Er werd zelfs niet eens een redenering uiteengezet die bij wijze van analogie zou gelden met de redenering die de weigering van het vluchtelingenstatuut zou verantwoorden.

34. Niet alleen is het gebrek aan motieven omtrent de weigering tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus een schending van de materiële motiveringsplicht; dergelijke afwezigheid van enige motivering omtrent de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus is bovendien ook een schending van de formele motiveringsplicht.

De bestreden beslissing van het CGVS vangt aan met het "Feitenrelaas" in afdeling A. Vervolgens worden twee en een halve bladzijden besteed aan de "Motivering" in afdeling B. In dit tweede deel zet het CGVS in hoofdzaak uiteen waarom er ernstige twijfels rijzen over de ernst van de vrees voor vervolging van verzoekster. Bijgevolg merkt het CGVS op dat verzoekster er niet in is geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag aannemelijk te maken.

Door voor zijn conclusie omtrent subsidiaire beschermingsstatus echter geen enkele motivering op te geven, is het CGVS in gebreke gebleven aan zijn materiële en formele motiveringsplicht te voldoen.

2.3 Besluit: verzoekster voldoet aan de criteria om als vluchteling te worden erkend in de zin van het Vluchtelingenverdrag, minstens aan de criteria om beroep te kunnen doen op de subsidiaire bescherming

35. Verzoekster meent dat zij wel degelijk in aanmerking komt om als vluchteling in de zin van artikel 1.A, lid 2 van het Vluchtelingenverdrag te worden erkend, minstens dat zij in aanmerking komt voor het

verlenen van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster kan en wil niet naar de Filipijnen terugkeren."

2.2. Ter ondersteuning van haar verzoekschrift volgende overtuigingsstukken toe:

"3. Een paspoort van de Filipijnse autoriteiten geldig tot 23 juli 2030;

4. Een kopie van de geboorteakte;

5. Aanvraag tot asiel d.d. 20 januari 2022;

6. Voorbereidend verhoor d.d. 14 maart 2022;

7. Gehoorverslag d.d. 10 juni 2022;

8. Kopie van de brief d.d. 24 oktober 2022 houdende kennisgeving van de bestreden beslissing;"

3. Voorafgaand

3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

3.3. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kan gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en is kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Bovendien blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster kennis heeft van de motieven van de bestreden beslissing, aangezien zij deze inhoudelijk bekritiseert. Derhalve is aan de voornaamste doelstelling van de uitdrukkelijke motiveringsplicht voldaan. De inhoudelijke kritiek, die verzoeker op de motieven uit, houdt in dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. X).

4. De beoordeling

4.1. De beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.1.1. Verzoekster vreest bij een terugkeer naar de Filipijnen te worden geconfronteerd met discriminatie en te worden belaagd door haar familie en medeburgers, omwille van haar seksuele geaardheid. Voor een verdere samenvatting van het vluchtrelaas verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, dat door verzoekster niet wordt betwist.

5.1.2. De commissaris-generaal betwist de seksuele geaardheid van verzoekster niet, doch stelt dat de gevreesde behandeling geen aanleiding kan geven tot internationale bescherming, om de volgende redenen:

(a) de situatie van homoseksuelen personen is niet gemakkelijk in de Filipijnen, waarbij er discriminatie kan zijn in verschillende sectoren, zoals onderwijs, werk en gezondheidszorg, waarbij ook de autoriteiten zich hieraan schuldig maken en er ernstige tekortkomingen zijn in de beschermingsmechanismen, doch (i) homoseksuelen handelingen zijn niet strafbaar; (ii) er wordt geen melding gemaakt van gerechtelijke en/of politieke vervolging van leden van de LGBT-gemeenschap; (iii) discriminatie stemt enkel in bijzondere omstandigheden overeen met vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, dit wegens hun ernst en/of frequentie;

(b) de Filipijnen is, qua wetten en beleid, één van de meest LGBT-vriendelijke landen van Zuidoost-Azië, (i) waarbij verschillende internationale verdragen ter bevordering van de mensenrechten werden ondertekend; (ii) er is op nationaal niveau nog geen anti-discriminatie wetgeving, maar deze worden soms wel op lokaal niveau ingevoerd, zo ook in Banguio city; (iii) consensuele seksuele betrekkingen tussen personen van hetzelfde geslacht behoort tot de privésfeer en wordt niet gecriminaliseerd doch het huwelijk is vooralsnog niet mogelijk en ook relaties worden niet officieel erkend; (iv) seksuele geaardheid en genderidentiteit zijn als verboden gronden voor pesten opgenomen in de uitvoeringsregels en verordeningen van de wet op het bestrijden van pesten;

(c) de LGBT-gemeenschap is sinds de jaren '90 meer georganiseerd en meer zichtbaar in de media, waarbij er verschillende jaarlijkse pride-festivals zijn en een levendige LGBT-gemeenschap, vooral in Manilla en waarbij aldus, ondanks de onverdraagzaamheid, meer en meer positieve signalen zijn op te vangen;

(d) in het licht van de bovenstaande elementen, is een individuele beoordeling naar de vraag om internationale bescherming vereist, waarbij het noodzakelijk is om een vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen, waartoe verzoekster evenwel in gebreke blijft;

(e) verzoekster stelt algemeen dat homofob gedrag voorkomt, dat zij weleens werd nageroepen op straat, dat zij na schooltijd soms lastiggevallen werd en twee keer werd geslagen door enkelen, doch dit toont onvoldoende aan dat verzoekster een vrees voor vervolging dient te koesteren, waarbij (i) verzoekster een volwassen vrouw van 26 jaar is die heeft gestudeerd en gewerkt; (ii) verzoeksters seksuele geaardheid haar niet heeft belet gedurende verschillende jaren een beroepsleven en sociaal leven te leiden in de Filipijnen; (iii) de bejegening en de slagen op de terugweg van school zijn verwerpelijk, maar niet zwaarwichtig genoeg, waarbij dit plaatsvond tijdens de middelbare school, zij nadien geen problemen meer had, zij haar moeder en tante hierover inlichtte en zij geen stappen ondernam om hulp te krijgen van de politiek;

(f) verzoekster verklaarde geen andere problemen of discriminatie te hebben ondervonden, waarbij zij weliswaar moest opletten wat zij deed, doch wel een relatief normaal leven kon leiden, waarbij zij (i) verschillende relaties had met jongens en meisjes; (ii) verzoekster met haar mannelijke partners hetzelfde kon doen als met haar vrouwelijke partners; (iii) verzoekster zich in het openbaar kon vertonen met haar partners en naar restaurants en bars ging; (iv) verzoekster op straat geen hand durfde te geven aan vriendinnen, maar dit in bars wel durfde te doen;

(g) verzoekster verwijst naar problemen voor personen die aan "*cross dressen*" doen, maar geeft aan zelf geen "*cross dresser*" te zijn, zodat dit niet op haar van toepassing is;

(h) verzoeksters familie is op de hoogte van haar seksuele geaardheid, waarbij het betreuenswaardig is dat zij het hier moeilijk mee hebben en boos zijn op verzoekster, doch dit houdt nog geen vrees voor vervolging in, waarbij (i) niet blijkt dat verzoekster wordt verstoten of lastiggevallen; (ii) verzoekster een volwassen vrouw is en derhalve niet verplicht is om bij haar familie te blijven wonen; (iii) verzoekster geen melding maakt van enig incident met de inheemse bevolkingsgroep, waarvan zij deel uitmaakt en waarbij het gegeven dat verzoekster tot deze bevolkingsgroep behoort ervoor kan zorgen dat zij een meer negatieve en conservatieve houding aannemen tegen verzoekster, doch dat dit op zichzelf nog niet oploopt tot vervolging;

(i) verzoekster stelde pas erg laat na haar aankomst in België – zij kwam in 2017 legaal aan om te werken als *au pair* en diende slechts in 2022 een verzoek om internationale bescherming in – om internationale bescherming verzoekt, is een tegenindicatie voor de nood aan internationale bescherming.

De commissaris-generaal stelt: *"Om te leiden tot een vervolging moet de beroving van de rechten en de discriminatie en pesterijen van die aard zijn dat de gevreesde problemen zodanig systematisch en overweldigend zijn dat de basisrechten van de mens worden aangetast, in casu quod non. Hoe kwalijk ook, een discriminerende bejegening op zich houdt echter geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Er kan daarbij in deze geconcludeerd worden dat mogelijke gevallen van discriminatie ten aanzien van homoseksuelen binnen de Filipijnse context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève en dat geweld tegen de LGBT-community, hoewel aanwezig, geen a priori vaststaand gegeven is voor alle openlijke homoseksuelen."* en concludeert "Na

rekening te hebben gehouden met alle elementen van uw profiel, en met de documenten die u hebt ingediend, mag het risico dat u wordt vervolgd in geval van terugkeer naar uw land van herkomst, redelijkerwijs worden verworpen. Aangezien de aangehaalde daden van vervolging niet voldoende zwaarwichtig worden geacht, en voor zover uit uw verklaringen geenszins andere elementen blijken die een persoonlijke vrees kunnen bewijzen, meent het CGVS, dat u niet bewijst dat u wegens uw seksuele oriëntatie persoonlijk zou worden blootgesteld aan vervolging of aan discriminerende maatregelen van een zodanige omvang of ernst dat ze vervolging in de zin van het Verdrag van Genève zouden vormen"

4.1.3. In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Het komt de verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen.

4.1.4. De Raad stelt vast dat verzoekster er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

4.1.5. Uit de beschikbare objectieve landeninformatie, die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt, blijkt dat de Filipijnen één van de meest tolerante landen in Azië is ten aanzien van de LGBTI-gemeenschap. Consensuele relaties zijn niet strafbaar en de uitdagingen binnen de LGBTI-gemeenschap worden in het openbaar besproken. De Metro Manila Pride Parade wordt gevierd sinds 1994. Er zijn ook universiteiten die zich engageren rond LGBTI-gemeenschap, zoals de overheidsuniversiteit "*University of the Philippines-Diliman*", die jaarlijks een prideweek organiseren en de verkiezing van leden uit de LGBTI-gemeenschap in de studentenraad (zie UNDP en USAID "*Being LGBT in Asia: the Philippines Country Report*", 2014, p. 31-32).

Deze relatieve verdraagzaamheid impliceert niet dat er geen discriminatie tegen de LGBTI-gemeenschap bestaat. Er is nog steeds sprake van vele sociale, culturele en legislatieve hinderpalen. In een studie uitgevoerd door UNHCR blijkt dat, ondanks regelgeving die dit verbiedt, studenten nog vaak worden geconfronteerd met pesterijen en belaging in de scholen, zowel door studenten als door leerkrachten (UNHCR, "*Just let us be; discrimination against LGBT students in the Philippines*", 21 juni 2017). Er wordt ook melding gemaakt van het gebruik van de strafwet om LGBTI-leden te intimideren, arresteren of te vervolgen, zoals bijvoorbeeld de bepalingen omtrent "*decency and good customs*" en "*corruption of minors*". De pride-evenementen lokken ook protesten uit. Een onderzoek uit 2018 wees ook uit dat ongeveer 60 procent van de Filipijnse burgers is gekend tegen het homohuwelijk, hoewel dit aantal in recentere jaren daalt. De Katholieke kerk is meer tolerant ten aanzien van de LGBTI-gemeenschap dan de Evangelistische kerk, waarbij homoseksualiteit binnen de Bangsamoro Autonomous Region in Muslim Mindanao (BARMM) taboe is (DFAT "*Country Information Report: The Philippines*", 23 augustus 2021, p.24).

Wat betreft de houding, ten aanzien van de LGBTI-gemeenschap, in de media wordt melding gemaakt van openlijke kritiek door publieke figuren, doch ook van schermtijd voor prominente LGBTI-leden in de media en op televisie. Voormalig president Duterte sprak zich tijdens zijn verkiezingscampagne positief uit tegenover de LGBTI-gemeenschap, doch is er niet in geslaagd om deze steun daadwerkelijk om te zetten in een concreet beleid. Nationale regelgeving blijft uit, maar op lokaal niveau wordt wel anti-discriminatieregelgeving aangenomen (DFAT "*Country Information Report: The Philippines*", 23 augustus 2021, p.24). De houding van familieleden ten aanzien van leden van de LGBTI-gemeenschap is wisselend, waarbij voornamelijk Chinees-Filipijnse families negatief reageren en er meer acceptatie is in rurale gebieden, zeker indien het LGBTI-familielid financiële ondersteuning biedt.

In het bijzonder wat betreft lesbische relaties, wordt aangegeven dat zij slechts worden vertegenwoordigd door een beperkt aantal Ngo's. Over het algemeen worden zij minder geconfronteerd met dagdagelijkse discriminatie of belaging, hoewel de bronneninformatie ook stelt dat dit kan voortvloeien uit het gebrek aan het openlijk beleven van de relatie door lesbiennes of uit het gebrek aan wijdverspreide discussies hierover. Uit de landeninformatie komt naar voor dat, binnen de LGBTI-gemeenschap, vooral transgender personen worden blootgesteld aan belaging. (DFAT "*Country Information Report: The Philippines*", 23 augustus 2021, p.24).

4.1.6. In het licht van deze landeninformatie, treedt de Raad de commissaris-generaal dan ook bij, waar hij stelt dat: "*In het licht van de elementen waarover het Commissariaat-generaal beschikt, is het CGVS zich ervan bewust dat de situatie van homoseksuele personen niet gemakkelijk is in de Filipijnen en dat er zich problemen kunnen voordoen. Tevens is het CGVS er zich van bewust dat er discriminatie kan zijn*

in verschillende sectoren zoals werk, onderwijs en gezondheidszorg, alsook dat de autoriteiten zich hier schuldig aan kunnen maken en dat er ernstige tekortkomingen zijn wat betreft adequate beschermingsmechanismen. Echter, uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat homoseksuele handelingen niet strafbaar zijn in het land, noch wordt in de geraadpleegde bronnen melding gemaakt van eventuele gerechtelijke en/of politionele vervolging van leden van de LGBTgemeenschap omwille van hun seksuele oriëntatie en/of genderidentiteit. Het Commissariaat-generaal wijst er dan ook op dat discriminatie slechts in bijzondere omstandigheden overeenstemt met vervolging en dit wegens hun ernst en/of frequentie. Dit dient echter individueel en concreet aangetoond te worden". Verzoekster brengt geen objectieve informatie aan, die toelaat hier anders over te oordelen.

4.1.7. De Raad treedt de commissaris-generaal verder bij waar hij stelt dat: "Om te leiden tot een vervolging moet de beroving van de rechten en de discriminatie en pesterijen van die aard zijn dat de gevreesde problemen zodanig systematisch en overweldigend zijn dat de basisrechten van de mens worden aangetast, in casu quod non." De Raad wijst erop dat, om tot internationale bescherming te leiden, het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard moeten zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die kan worden gelijkgeschakeld met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin dan wel ernstige schade. Het ontzeggen van rechten en discriminatie bereiken enkel de drempel van vervolging of ernstige schade wanneer deze dermate systematisch en ingrijpend zijn dat de fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven van verzoekster in haar land van herkomst ondraaglijk wordt (RvS 27 februari 2001, nr. X).

4.1.8. Verzoekster wijst in haar verzoekschrift andermaal op haar vrees voor discriminatie door haar medeburgers en familieleden en op het gegeven dat zij op de terugweg van haar sportclub fysiek en verbaal werd lastiggevallen. Deze elementen werden in de bestreden beslissing evenwel reeds beoordeeld, waarbij de commissaris-generaal terecht stelde:

"Hoewel u in het algemeen stelt dat er homofoob gedrag voorkomt in de Filipijnen (CGVS, p. 18, 33) en u nageroepen werd op straat, alsook na schooltijd soms lastiggevallen werd en twee keer geslagen werd door enkelen (CGVS, p. 16, 33) merkt het CGVS op dat u onvoldoende aantoont dat u in de Filipijnen een risico op vervolging loopt zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Zo bent u een 26 jarige vrouw die heeft gestudeerd (CGVS, p. 14) en gewerkt in de Filipijnen (CGVS, p. 16). Uit uw verklaringen blijkt dat uw seksuele geaardheid u niet heeft belet gedurende verschillende jaren in de Filipijnen een beroepsleven en een sociaal leven te leiden (CGVS, p. 15, 16, 17). Het volstaat niet dat u verwijst naar de algemene situatie van homoseksuele personen in de Filipijnen, u dient uw vrees voor vervolging in concreto aan te tonen. Er dient ook opgemerkt te worden dat de vooropgestelde discriminatie door zowel de medeburgers, de overheid of familie niet zwaarwichtig genoeg is dat er kan gesproken worden van een situatie van vervolging. Waar u aanhaalt dat u na uw sporttraining tijdens uw schoolperiode werd lastiggevallen door enkele jongens op uw terugweg naar huis en ook door twee jongens geslagen werd dient te worden opgemerkt dat dit een verwerpelijke daad is maar dat dit op zichzelf niet oploopt tot vervolging. Dit gebeurde twee keer (CGVS, p. 16) en daarna nam u een alternatieve route en ondervond u geen problemen meer (CGVS, p. 16). U bracht uw moeder op de hoogte, die op haar beurt uw tante inlichtte, deze zei dat u bij haar terecht kon mocht er nog eens iets voorvallen (CGVS, p. 20) [...] Deze incidenten deden zich voor tijdens uw middelbare schooltijd en daarna kende u geen andere problemen meer. Om te leiden tot een vervolging moet de beroving van de rechten en de discriminatie en pesterijen van die aard zijn dat de gevreesde problemen zodanig systematisch en overweldigend zijn dat de basisrechten van de mens worden aangetast, in casu quod non. Hoe kwalijk ook, een discriminerende bejegening op zich houdt echter geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Er kan daarbij in deze geconcludeerd worden dat mogelijke gevallen van discriminatie ten aanzien van homoseksuelen binnen de Filipijnse context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève en dat geweld tegen de LGBT-community, hoewel aanwezig, geen a priori vaststaand gegeven is voor alle openlijke homoseksuelen.

Daarnaast verklaart u zelf nooit andere problemen ondervonden te hebben omwille van uw seksuele oriëntatie (CGVS, p. 23, 33). Zelf kende u geen problemen of ondervond u geen discriminatie. U stelt wel dat u door uw biseksualiteit steeds moet opletten wat u doet. Het is inderdaad zo dat men niet van iemand kan verwachten zijn seksuele geaardheid te verbergen. Uit uw verklaringen blijkt echter dat u dit niet moest doen. Hoewel u niet aan mensen vertelde dat u biseksueel was, blijkt uit uw verklaringen dat u een relatief normaal leven kon leiden in de Filipijnen. U had verschillende relaties met jongens en meisjes (CGVS, p. 21, 25). U verklaarde dat u met uw mannelijke partners hetzelfde kon doen als met uw vrouwelijke partners (CGVS, p. 28). Jullie gingen uit naar bars (CGVS, p. 17), restaurants (CGVS, p. 25) en u vertoonde zich in het openbaar. Op straat durfde u geen hand te geven aan uw vriendin maar in de bars, niet specifiek voor LGBT-publiek, durfde u dit wel (CGVS, p. 25). Hieruit kan worden afgeleid dat u kon deelnemen aan het gewone openbare leven in de Filipijnen"

Deze beoordeling is pertinent en vindt steun in de stukken van het administratief dossier. Door louter haar eerder afgelegde verklaringen te herhalen en te volharden in een vervolgingsvrees, brengt verzoekster de door de commissaris-generaal gedane beoordeling niet aan het wankelen en werpt zij geen nieuw licht op de zaak.

4.1.9. De Raad treedt verder de commissaris-generaal bij, waar hij stelt dat: *“Verder zou uw familie op de hoogte zijn van uw seksuele oriëntatie. Hoewel u aangeeft dat ze conservatief en niet open minded zijn blijkt uit uw verklaringen niet dat ze u verstoten of u lastigvallen, u heeft nog geregeld contact met uw familie in de Filipijnen. U heeft hen zelf verteld over uw bisexualiteit (CGVS, p.21). Ze keuren het niet goed (CGVS, p. 21), wat betreuenswaardig is, maar verder kent u hierdoor geen problemen met uw familieleden. Uw tantes zouden wel boos geweest zijn maar voor het overige hebben ze niks gedaan (CGVS, p. 21). U heeft er geen idee van hoe ze zouden reageren mocht u een meisje mee naar huis nemen (CGVS, p. 28), aangezien u dit nog niet heeft gedaan. Het gegeven dat uw familieleden het moeilijk hebben met uw seksuele oriëntatie is betreuenswaardig maar het loutere feit dat ze boos op u zijn loopt niet op tot vervolging. U bent overigens een volwassen vrouw en niet verplicht om bij uw familie te blijven wonen. Dat u tot een inheemse bevolkingsgroep behoort zorgt ervoor dat er binnen deze gemeenschap een meer negatieve en conservatieve houding kan worden aangenomen tegen u (CGVS, p. 7) maar dit op zichzelf loopt niet op tot vervolging. Bovendien maakt u zelf geen melding van enig incident met deze gemeenschap.”* De Raad stelt in navolging van de commissaris-generaal vast dat verzoekster doorheen aan procedure om internationale bescherming geen concrete problemen met haar familie kenbaar heeft gemaakt. Los van het betreuenswaardige gebrek aan echte aanvaarding, stelde verzoekster wel dat één van haar tantes uitdrukkelijk heeft aangegeven dat haar seksuele oriëntatie oké is voor haar, dat haar zus zeer ondersteunend is en dat de rest van de tantes haar geaardheid weliswaar niet oké vinden, maar haar wel op een normale manier behandelen (zie notities persoonlijk onderhoud, p. 21 en 33). Door louter te herhalen dat haar familie haar geaardheid afkeurt en dat zij vreesde te worden verworpen uit de familie, brengt zij bovenstaande afweging niet aan het wankelen.

4.1.10. Waar verzoekster specifiek ingaat op het gebrek aan initiatief om de hulp van de lokale autoriteiten of politie in te roepen, stelt zij als lid van LGBT-gemeenschap te vrezen dat haar geen concrete hulp zal worden geboden en dat haar verhaal zal worden weggelachen. De Raad stelt echter vast dat verzoekster geen enkele landeninformatie voorlegt, op grond waarvan blijkt dat de lokale autoriteiten of politie geen gehoor zouden geven aan klachten van seksuele vrouwen. De Raad wijst er in deze ook op dat uit de landeninformatie, die zich in het rechtspleging dossier bevindt, blijkt dat in Baguio City – waar verzoekster afwisselend met La Trinidad verbleef bij een tante (zie NPO, 9) – reeds in mei 2017 lokale anti-discriminatie wetgeving op grond van seksuele oriëntatie en genderidentiteit is aangenomen (zie AD, landeninformatie, E.J.M. Dept. Of Psychology, University of the Philippines Diliman, *“Anti-Discrimination Ordinances”*). Verzoekster heeft doorheen haar procedure om internationale bescherming ook geen concreet incident – noch persoonlijk noch van anderen – met de politie vermeld op grond waarvan zij kon vermoeden dat de politie haar niet zou willen helpen. Dat verzoekster stelt dat niet kan worden verwacht dat zij eerst effectief problemen diende te ondervinden met de politie, opdat zij een gegronde vrees om een klacht in te dienen zou hebben, doet geen afbreuk aan het gegeven dat verzoekster geen enkel initiatief heeft ondernomen om de aangehaalde bejegeningen aan te kaarten bij de politie. Van een persoon die stelt dat zij gedragingen en discriminaties ondergaat, die dermate ernstig zijn dat zij een vrees voor vervolging inhouden, mag worden verwacht dat zij minstens tracht de hulp in te roepen van de lokale politiediensten, temeer daar verzoekster geen enkele concrete indicatie kan aangeven van de redenen waarom deze haar geen hulp zouden bieden. De commissaris-generaal stelde terecht dat: *“Daarnaast heeft u er nooit aan gedacht om hulp te vragen aan de politie of een klacht in te dienen (CGVS, p. 29). U heeft geen geloof in de autoriteiten en denkt niet dat ze u zouden geloven (CGVS, p. 23) omdat u heeft gehoord ze niet “open minded” zijn (CGVS, p. 23). U heeft echter nooit zelf een probleem gehad met de politie (CGVS, p. 19) en heeft nooit geprobeerd om hulp te verkrijgen van de politie (CGVS, p. 23).”*

4.1.11. De Raad sluit zich ten slotte nog aan bij de bespreking door de commissaris-generaal van de neergelegde documenten, met name dat: *“De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststelling niet ombuigen. Uw geldige paspoort, vervallen paspoort en kopie van uw geboorteakte tonen uw nationaliteit en identiteit aan en deze worden niet betwist door het CGVS. De verzekeringskaart van uw moeder kan hoogstens aantonen dat ze verzekerd is maar voegt verder niks toe aan uw asielmotieven. Uw contract als au pair, de authenticatie van de Belgische ambassade, uw verblijfskaart B en Belgische verblijfstitel tonen uw toenmalige tewerkstelling en eerdere legale verblijf aan in België van 28 april 2017 tot 8 maart 2018, maar houden verder geen verband met uw verzoek om internationale bescherming. Uw vliegticket toont uw reisweg aan en deze wordt evenmin betwist.”* Het paspoort en de geboorteakte, die verzoekster bij haar verzoekschrift voegt, werden reeds meegenomen in bovenstaande bespreking. De

overige stukken, die zij bij haar verzoekschrift voegt, hebben betrekking op de gevolgde procedure om internationale bescherming en werpen geen nieuw licht op de zaak.

4.1.12. Alles samen genomen, maakt verzoekster bijgevolg niet *in concreto* aannemelijk dat zij, in geval van terugkeer naar de Filipijnen zal terechtkomen in een toestand die kan worden gelijkgeschakeld met vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet omwille van haar seksuele geaardheid.

4.1.13. Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, alsook de individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de beschikbare landeninformatie over de situatie van leden van de LGTBI-gemeenschap in de Filipijnen, besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoekster doorheen haar verklaringen geen gegronde vrees voor persoonlijke vervolging omwille van haar geaardheid concreet aannemelijk maakt.

4.1.14. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet omwille van haar seksuele geaardheid in aanmerking worden genomen.

4.2. De beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

4.2.1. Waar verzoekster zich andermaal baseert op haar vrees om te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen, omwille van haar seksuele geaardheid, benadrukt de Raad dat hierboven reeds werd vastgesteld dat niet is aangetoond dat er sprake zou zijn van een zodanig ernstige vorm van discriminatie of belaging dat dit zou neerkomen op een risico op ernstige schade, in de zin van artikel 48/4, §1, b) van de Vreemdelingenwet. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek wordt geviséerd.

4.2.2. De subsidiaire beschermingsstatus kan verder tevens worden verleend indien het aannemelijk is dat een verzoek(st)er een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielaanvraag, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster houdt evenwel niet voor dat er heden in de Filipijnen een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert. In hoofde van verzoekster kan bijgevolg geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4, § 2, c) in aanmerking worden genomen.

4.2.3 Verzoekster toont, gelet op het voormelde, niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

4.3. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekster niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

4.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op het commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg verzoekster de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, zij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en zij heeft zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in de door haar gekozen Engelse taal. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

4.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de

zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen maart tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. N. DENIES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. V. LAUDUS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. LAUDUS

N. DENIES